

RUGĂCIUNEA CARE ADUCE ROADE

Cuprins

Cuvântul editorului 9

RUGĂCIUNEA CARE ADUCE ROADE

*Buchet de texte dubovnicești
pentru lectură zilnică*

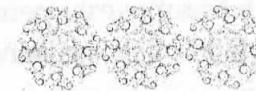
Închinarea adevărată	23
Dumnezeu înăuntrul nostru	25
Cum se naște rugăciunea	27
Rugăciunea ca întâlnire	28
Întâlnire în adevăr	30
Adevăratul Dumnezeu	32
Citirea Sfintei Scripturi (1)	33
Citirea Sfintei Scripturi (2)	35
Meditația disciplinată	37
Metoda de meditație	38
Rugăciune <i>versus</i> meditație	39
Scopul meditației	41
A trăi în duh de lucrare	43
Adâncimi înnegurate	45

Cum să începi lucrarea rugăciunii	46
Condiția pentru a trăi viață de rugăciune	48
Convertire	50
Pocăința	52
Dumnezeul cunoscut și Dumnezeul necunoscut	53
Tăcerea lui Dumnezeu	55
Tăcerea omului	57
Dumnezeu – centrul atenției noastre	59
Rugăciunea în Împărăție	61
Să-L punem pe Dumnezeu pe primul loc	63
Taina ființei	65
Rugăciunea care are înțeles	67
Neafectat de stări sufletești	69
Lipsa de importanță a emoțiilor	71
Voința în viața creștină	73
Ucenicia disciplinată	75
Disciplină și har	77
Rugăciune și viață	79
Rugăciune și dăruire	81
Rugăciunea creștină	83
Facă-se voia Ta	84

Tăcerea uceniciei	86
Un trup liniștit	88
Purificarea rugăciunii nevrednice	90
Rugăciunea spontană	91
Rugăciunea din convingere	93
Rugăciunea neîncetată	95
Rugăciunea neîntreruptă	96
Cererea	98
Tricotând înaintea lui Dumnezeu	99
Simțul prezenței lui Dumnezeu	100
Contemplație și mijlocire	102
Rugăciunea care nu primește răspuns	104
Rugăciunea prin desăvârșita tăcere	105
Comuniunea sfinților și a păcătoșilor	107
Rugăciunea pentru cei adormiți	108
Rugăciunea către cei adormiți	109
Adevărată smerenie	110
Sfințenia	112
Sfințenia lui Dumnezeu în noi	114
Biserica – pământ sfînt	116
Trupul și sufletul	117
Iertarea	119

Cruce și Întrupare	120
Moarte și Înviere	122
Adorarea tainei	124
Bibliografie și indice	125

Cuvântul editorului

Asistăm în ultimele decenii la nașterea unui interes tot mai puternic față de Biserica Ortodoxă manifestat în rândul unui număr semnificativ de credincioși apuseni, mai ales din Biserica Romano-Catolică și Bisericiile Anglicane. Crescuți în tradiții care au încurajat, în grade diferite, o viață activă de implicare creștină, în care Marta a fost mai vizibilă decât Maria, ei au fost atrași de o spiritualitate profundă pe care nu au aflat-o în propria lor Biserică. Cu siguranță, în tradiția creștină apuseană există astfel de profunzimi, dar, fără îndoială, tradiția ortodoxă are foarte multe de oferit creștinului apusean.

În contrast vădit cu mare parte din creștinismul apusean contemporan, Ortodoxia nu a încetat vreodata să insiste pe primatul rugăciunii și al slujbelor liturgice în viața creștinului, și pe necesitatea ca ambele să fie infuzate de dogma creștină, căreia, în schimb, acestea îi insuflă viață. Când această tradiție este întruchipată în persoana unui păstor creștin de talia Mitropolitului Antonie de Suroj, farmecul ei este irezistibil. Cei care

au participat la slujbele săvârșite în Catedrala Ortodoxă Rusă din Ennismore Gardens, Londra, sau care l-au auzit pe Mitropolitul Antonie vorbind despre viața creștină, sunt conștienți de faptul că au experiat o tradiție spirituală vie deosebit de puternică și de atractivă. Mai mult decât oricare alt creștin ortodox contemporan, Mitropolitul Antonie este pentru mulți creștini din Marea Britanie și alte țări apusene glasul și chipul Ortodoxiei.

Mulți au citit cărțile sale despre rugăciune și despre relația noastră cu Dumnezeu centrată pe rugăciune: *Rugăciunea vie, Școala rugăciunii, Reflectii, Curajul de a te ruga și Dumnezeu și omul*. Mult mai mulți ar putea face asta pentru sporirea lor duhovnicească.

Despre Mitropolitul Antonie de Suroj

Mitropolitul Antonie s-a născut pe 19 iunie 1914 în Elveția, unde tatăl său făcea parte din corpul diplomatic imperial rus. Mama sa era sora compozitorului rus Alexandru Scriabin. Chiar înainte de Primul Război Mondial, familia s-a reîntors în Rusia, dar în curând aveau să plece din nou, de data asta în Persia. După Revoluția bolșevică din 1917, au fost obligați să părăsească Persia, și se vor stabili în Paris în 1923, după câțiva ani zbuciumați petrecuți în călătorii. Aici, Mitropolitul Antonie și-a completat educația școlară – începută în Austria – citindu-i pe clasici. A continuat să studieze fizică, chimie și biologie la Școala de Științe

de la Sorbona. După absolvire, a studiat medicina, iar în 1939 a devenit doctor.

Între timp devenise creștin. În cursul secolului al XIX-lea, Ortodoxia își pierduse influența asupra mediilor educate din Rusia. O renaștere religioasă începuse în rândul intelectualității din prima parte a secolului XX, dar a fost nimicită chiar în Rusia de Revoluția bolșevică. Mitropolitul Antonie, ca mulți dintre contemporanii săi, a crescut fără să credă în Dumnezeu și într-o ositilitate înverșunată față de Biserică. Pe când avea unsprezece ani, a fost trimis într-o tabăra de vară unde a întâlnit un preot Tânăr. A fost impresionat de ceea ce avea să numească mai târziu capacitatea necondiționată a omului de a iubi, și era de părere că aceasta a fost prima sa experiență spirituală profundă. Dar pe moment, cele trăite nu au contribuit cu nimic la zdruncinarea convingerilor sale ateiste. Aveau însă să fie subminate câțiva ani mai târziu de prima sa experiență a fericirii desăvârșite. A trăit această experiență atunci când, după ani de zbucium și de strădanii, familia sa s-a stabilit sub un singur acoperiș pentru prima dată de la începutul Revoluției. Dar era o fericire fără țel, și a găsit-o de nesuportat. Căuta un sens al vieții. Atât de profund a fost afectat de această experiență, încât și-a pus în gând să se sinucidă dacă în decursul unui an nu va putea găsi vreun sens pentru viața sa.

După câteva luni de căutare fără rezultat, a fost îndemnat să sprijine o organizație rusească de tineret, de care aparținea: trebuia să meargă la o întâlnire la care fusese invitat să vorbească un preot. S-a dus fără

tragere de inimă, hotărât să nu-i dea nici o atenție. Dar, în ciuda deciziei sale, a ascultat, devenind din ce în ce mai revoltat de o concepție despre Hristos și creștinism pe care o socotea deosebit de respingătoare. Când a ajuns acasă, a pus mâna pe un exemplar din Noul Testament ca să verifice spusele vorbitorului. Nedорind să piardă prea multă vreme cu o astfel de activitate plăcicoasă, a ales să citească Evanghelia după Sfântul Marcu fiindcă era cea mai scurtă. Cuvintele sale descriu cel mai bine ce s-a întâmplat în continuare:

În timp ce citem Începutul Evangheliei după Sfântul Marcu, înainte să ajung la capitolul al treilea, am devenit deodată conștient că de partea cealaltă a biroului meu se afla o prezență. Iar certitudinea faptului că acolo Se afla Hristos a fost atât de puternică, încât nu m-a părăsit niciodată. Aceasta a fost adevăratul punct de cotitură. Fiindcă Hristos era viu și eu mă aflasem în prezența Lui, puteam să afirm cu deplină încredințare că ceea ce Evanghelia spunea despre răstignirea Profetului din Galileea era adevărat, și că centurionul a avut dreptate atunci când a spus: „Cu adevărat, El este Fiul lui Dumnezeu!”. În această lumină a Răstignirii am putut citi deplin încredințat relatarea din Evanghelie, știind că tot ce se afla în ea este adevărat fiindcă evenimentul imposibil al Învierii era pentru mine mai sigur decât orice alt eveniment din istorie. Istoria – trebuia să o cred; Învierea – era pentru mine o realitate faptică. După cum vedeți, nu am descoperit Evanghelia de la prima sa secvență, a Bunevestiri, și nici nu am percepit-o ca pe o istorisire ce poate fi crezută sau respinsă. Totul a început

ca un eveniment ce m-a făcut să las la o parte toate problemele ce țineau de necredință fiindcă a fost o experiență personală și directă.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Mitropolitul Antonie a lucrat în cea mai mare parte a timpului ca chirurg în armata franceză, deși în toiul războiului a fost membru și al Rezistenței. În 1943 a depus în taină voturile monahale ale săraciei, statorniciei, fecioriei și al ascultării. A continuat să trăiască, după război, o viață monahală tăinuită, devenind medic generalist.

În 1948 a fost hirotonit preot, iar faptul că a depus voturile monahale devine public. În anul următor a fost invitat să devină capelan ortodox la Frăția „Sfântul Alban și Sfântul Serghie”. Frăția fusese întemeiată în 1928 de un grup de ruși ortodocși și mai mulți creștini anglicani britanici pentru a permite, în special anglicanilor și ortodocșilor, și în general creștinilor răsăriteni și apuseni, să se întâlnească unii cu alții, nu doar în rugăciune, și astfel să ajute la realizarea unității creștinilor. Mitropolitul Antonie a început să se întâlnească cu creștinii din Marea Britanie la St. Basil's House, sediul din Londra al Frăției, influența sa având să devină tot mai mare. A continuat să joace un rol activ în Frăție, ținând câte un cuvânt de folos la conferințele și întâlnirile anuale de la St. Basil's House.

În 1950 a fost numit preot paroh pentru creștinii ortodocși din Londra, sub jurisdicția Patriarhiei Moscovei. Din acel an a rămas aici. În 1958 a fost sfântit